

Gina Mayer

Zaříkávačka koní

edice
KIO KAN

Copyright © 2021 Ravensburger Verlag GmbH,
Ravensburg, Germany
Translation © Marta Kališová, 2022
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z německého originálu
PFERDEFLÜSTERER MÄDCHEN, Rubys Entscheidung
vydaného v roce 2021 nakladatelstvím
Ravensburger Verlag GmbH
Postfach 2460, D-88194, Ravensburg
přeložila Marta Kališová
Ilustrace Florentine Prechtel
Redakční úprava Drahomíra Smutná
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2022
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-763-3

První den

„Jak to, že tu nikdo není?“ Ruby ještě jednou zalomcovala klikou, ale místnost A32 byla prostě zamčená. „Je to vůbec správná třída?“

Teta Leslie nervózně zašátrala v kabelce a vytáhla dopis od vedení školy, který přišel před několika dny.

„Ale ano,“ vyhrkla bez dechu. „Stojí tu B32.“

„B,“ opakovala Ruby.
„Ne A, jsme tu ve špatné části budovy.“

„Do háje!“ Leslie se plácla dlaní do čela.
„Já to popletla. Rychle, snad to stihneme.“

Rozběhla se dlouhou chodbou do západního křídla základní školy v Bickericku, a Ruby, která sem měla ode dneška nastoupit, spěchala za ní.

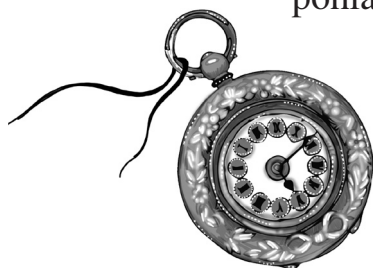
Když doběhly ke schodišti, ozval se gong. Těch několik žáků, co bloumalo na chodbě, se rozprchlo do tříd, vyučování začalo.

Ruby měla svou tetu moc ráda, ale v tuhle chvíli by ji nejradši uškrtila.

Ale ještě víc byla našťavaná sama na sebe. Věděla přece, jak je Leslie chaotická, tak proč si údaje z pozvánky nezapsala, místo aby se spolehla na tetu? Teď přijde hned první den v nové škole pozdě.

Když konečně našly správnou třídu, byly obě celé zpocené.

Ruby zaklepala a teta Leslie ji zběžně pohladila po dlouhých hnědých vlasech a upravila jí uniformu – tmavě modrý blejzr, bílou blůzku a skládanou kostkovanou sukni.

„První dojem je rozhodující,“ vysvětlila.

Ruby se jen ušklíbla.

To jo. Proto by bylo dobré, aby napoprvé přišla včas.

Náhle se dveře před ní rozletěly a na prahu stála růžolící baculatá žena.

„No, jestli tohle není naše nová žačka,“ usmála se na Ruby. „Jsem učitelka Bluntová. Srdečně tě vítám ve 4. A.“

Ruby lehce znervózněla, jak se na ni dívalo osmadvacet párů očí, když ji paní Bluntová představovala. Teta Leslie ještě stačila učitelce vysvětlit, že zpoždění zavinila ona.

„Ruby je z Berlína, a právě se přestěhovala do Cornwallu,“ oznámila učitelka žákům. „Naštěstí umí anglicky. Tvoje matka je Angličanka, vid', Ruby?“

„To je pravda.“ Ruby mluvila tichým a trochu roztřeseným hlasem, protože měla trému a od předchozího běhu sotva popadala dech. „Omlouvám se, že jdu pozdě.“

Její mámě by se to nikdy nestalo, Laura Finneganová byla přesným opakem své

chaotické sestry. Spolehlivá, cílevědomá a vždycky přesná. Bohužel měla zrovna dneska přijímací pohovor v jedné bance v Plymouthu, a tak nemohla Ruby doprovodit první den do školy. Proto ji přivedla Leslie. A nejenže dorazila pozdě, ještě šla nejprve do špatné třídy.

„To přece není problém,“ konejšila ji paní Bluntová. „První den je vždycky těžké vyznat se v budově.“

Posadila Ruby do první lavice vedle dívky s krátkými blond vlasy a kulatými brýlemi.

„Amanda ti všechno ukáže,“ usmála se učitelka. „A na mě se samozřejmě také můžeš kdykoli obrátit.“

Paní Bluntová učila angličtinu a Ruby ji sotva stačila sledovat. Bylo tolik slov a pojmů, které ještě neznala, přestože s mámou mluvila vždy jen anglicky. Když konečně zazvonilo a nastala velká přestávka, Ruby šla z toho všeho hlava kolem.

„Pojď, půjdeme ven,“ navrhla Amanda. „Ať poznáš i ostatní.“

Na dvoře se všichni nahrnuli kolem Ruby a prohlíželi si ji tak zvědavě, jako by byla Amandin nový pes. Ale naštěstí si ji nikdo nechtěl pohladit.

„Proč jste se přestěhovali do Bickericku?“ chtěl vědět zrzavý kluk s pihovatým obličejem jménem Simon. „V Berlíně je to mnohem víc cool než tady. Byli jsme tam loni v létě a všechno mi přišlo super!“

Co na to měla Ruby odpovědět? Samozřejmě je Berlín cool. Ale život tam byl mnohem složitější a hektičtější než tady v Cornwallu. Ruby nadšeně souhlasila, když matka navrhla, aby se přestěhovaly do malého města, kde teta Leslie provozovala kavárnu a kde žili také dědeček s babičkou. Trávila tu každé letní prázdniny. Ruby Cornwall milovala, ty zelené kopce, široké pláně a moře, které bylo jen na skok od Bickericku.

Matka koupila před čtyřmi týdny malý domek na okraji města. Už měl být zrenovovaný, ale protože všechno organizovala Leslie, nebylo hotovo nic.

Laura se chytala za hlavu, když s Ruby minulý čtvrtek přijely. Zbývalo ještě tolik práce! Ale zas tak moc jim to nevadilo, hlavně že byly tady, časem se vše dodělá.

„Nebudou ti chybět tvoji kamarádi?“ zeptala se Madeleine, která seděla v lavici za nimi. Měla veselý kulatý obličej a stříbrné náušnice ve tvaru srdíčka.

Ruby pokrčila rameny.

Co je to za otázku? Jasně že postrádá své kamarádky, hlavně Leoni a Caru. A na jízdárnu nechtěla ani pomyslet. Ačkoli právě to ji přivedlo na nápad.

„Může mi někdo říct, kde se tu dá jezdit na koni?“ zeptala se.

V Berlíně Ruby trávila každou volnou chvíli u koní. Jezdila od šesti let a získala už čtvrtý jezdecký odznak. Matka jí slíbila, že i v Anglii bude smět jezdit na koni.

„Jasně, že tu máme jízdárnu!“ vykřikla Amanda.

„Tu nejlepší!“ dodal Simon. „Jmenuje se Ranč u moře.“

„Chodíme tam všichni,“ dodala Madeleine.

„No úplně všichni ne,“ přihlásila se o slovo jiná dívka.

Ruby si jí všimla už předtím ve třídě, protože byla moc hezká. Měla velké hnědé oči, které kontrastovaly se světlými vlasy, volně spletenými do copu. Jen pár pramínků jí spadalo do čela.

„To je pravda,“ potvrdila Amanda a ukazovákem si posunula brýle nahoru. „Ale ty jsi výjimka, Grace.“

„Proč?“ zeptala se Ruby.

„Grace je profík,“ vysvětlovala Amanda. „Jezdí už na turnaje.“

„Opravdu?“ Ruby se zájmem pohlédla na svou novou spolužačku. Kdyby zůstala v Berlíně, také by už na podzim jela svůj první turnaj. „A kde jezdíš?“

„Na ranči Hegarty.“ Grace se na ni ani nepodívala, dívala se jí někam přes rameno, takže se Ruby mimoděk ohlédla, ale nikdo

tam nebyl. „To je taky jízďárna, ale jen pro profíky.“

„Pojď radši s námi na Ranč u moře, Ruby,“ lákal ji Simon. Odstávají mu uši, uvědomila si. „Bydlíš přece v Bickericku, ne? Ranč leží nahoře nad útesy, docela blízko města.“

„To klidně můžeš,“ přikývla Grace. „Jestli si chceš jen tak zahopsat. Ale pokud se chceš opravdu něco naučit...“

Odmlčela se, protože právě zazněl gong. Přestávka skončila.

Grace jen pohodila hlavou, otočila se a odkráčela. „Na ranči Hegarty jsou všichni tak trochu nafoukaní.“ Simon nakrčil svůj pihovatý nos. „Tam nechod'. Ranč u moře je mnohem lepší.“

Příští hodinu měli matematiku, tu měla Ruby moc ráda. Nedokázala se však na vyučování soustředit, a tentokrát za to nemohla nová anglická slovíčka. Musela celou dobu myslet na ty dvě jízďárny. Hegarty a Ranč u moře.

Ruby si nechtěla v žádném případě jen tak zahopsat, jak řekla Grace. Její bývalá trenérka, paní Hilchenbachová, byla opravdu přísná, žádnou chybu nikomu neodpustila. A to bylo dobře, protože jinak si člověk snadno zvykne na ledabylost, které se pak těžko zbavuje.

Na ranči Hegarty je to nejspíš podobné. Bohužel Grace nosí nosánek nahoru. Mohla by se s ní Ruby spřátelit?

„Ruby?“ vytrhl ji z jejích úvah matikářův hlas. „Znáš snad řešení?“ Ruby se polekaně podívala na tabuli. Naštěstí byl příklad, který tam pan Sinclair napsal, opravdu snadný.

„Třicet pět, odpověděla.

„Správně,“ přikývl učitel spokojeně.

„A já si myslel, že nedáváš pozor.“

V poledne ještě pršelo, ale když skončilo vyučování, vyšlo slunce a svítilo skrze špinavá okna do třídy.

